

26.97x34.75	2/3	11	עמוד	המוסף לשבת	02/05/2025	93957919-2
בנימין זאב הרצל - בהקשר לצינון - 80790						

צילום: דובר צה"ל

חגית אלון לאחר בבית העלמין, השבוע. "כשהצוות של אמיתי מגיע אלינו, אני מרגישה שהוא איתם"

סוג של אורחת פעילה בבית, אין חיים פרטיים. צריך תמיכה. אני קיבלתי אותה מאיזיק, וזה מאפשר. הוא גידל את הילדים, אני הייתי כל הזמן בצבא. הרבה פעמי לוויות מבצעיות, מגיעה הביתה בסופי שבוע, רובם, אולי אפטר פה ושם. מפסידים הרבה, אבל אני לא מצטערת. צבא זו דרך חיים. אני תמיד אומרת לקצינות הצעירות, 'הכל יהיה בסדר, תמשיכו. אני הכרתי את בעלי בתפקיד הכי קשה שלי'. תקבלי החלטה והמציאות כבר תסתדר. היום יש הרבה יותר קצינות."

מגדלור בים סוער

איזיק אלון הוא בעלה של חגית, יליד רמות נפתלי. אלון לא מוכן לה' תראיין או להצטלם, משאיר את קדמת הבמה לאשתו, אבל ברור שהוא מחזיק את כל העסק, מגדלור בים סוער. כל יום הוא מגיע לבית הקברות הקטן ברמות נפתלי, שם קבורים בנוסף לבנו בכורו גם אביו שנפטר בשנה האחרונה, ואחותו שנפטרה בילדות. מגיע, משקה ומטפח את הקברים, הישנים כמו החדשים. יושב כמה רקות לצד קבר בנו, ומתחיל את יום העבודה. הוא מפה, מרמות נפתלי, והוא לא מתכוון ללכת לשום מקום. שכול הוא מבחן עצום. לאדם. לזוגיות. מבחן שאי אפשר להתכונן אליו. הזוג אלון צול' חים אותו יחד.

הרגשת שהמקום ממנו באת ונתוני הפתיחה שלך - היוזרה, מפני' לת סטריאוטיפים לפניך - אישה, מזרחית, ממשפחה מרובת ילדים בעיירת פיתוח נידחת, הפריעו לך להתקדם בצבא? "אף פעם לא הקדשתי לזה תשומת לב. עשיתי הכי טוב שאני יכולה בלי להסתכל על אחרים. ומי שצריך לראות את זה, ראה. נראה שיש אנשים טובים גם בפריפריה", היא מחייכת.

ב'2023, כמה חודשים לפני המלחמה, החליטה אלון לפרוש. "בשינויים הארגוניים שעבר הצבא, מצאתי את עצמי קצת בתפר. אבל אני שלמה עם הבחירה. עברתי קשה, לא חיפשתי תמורה, אף פעם לא אמרתי 'אני רוצה, מגיע לי'. מה שנתנו לי, חיבבתי. וקיבלתי הרבה מהצבא. כל מה שרציתי. למדתי, עשיתי תארים, הכל בסדר."

לדבריה, חלק נכבד מההחלטה לפרוש היה כדי להיות עם אמיתי. "לק' ראת הגיוס שלו, אמרתי: 'די, אני משתחררת מהצבא, אני רוצה ללוות אותו, להיות איתו, להיות בבית כשהוא חוזר. דאגתי לכל כך הרבה

חיילים, אבל זה החייל הפרטי שלי". את מרבית חופשת הפרישה, היא מספרת, הק' רישה לליווי אמיתי בבחינות הבגרות. "שעות היינו ביחד. הוא שוכב ואני מקריאה לו סיכומים. נהגתי כל כך. הוא היה הבן שלי, אבל הפכנו ממש לחברי נפש, הוא היה מספר, מתייעץ. די' ברנו על הכל".

אבל לפני שהספיקה לטעום מהאזרחות הגיע 7 באוקטובר ואלון נקראה בצו 8 והתגייסה מיד למילואים, מהם לא השתחררה עד היום, והמ' שיכה לשרת גם אחרי שבנה נהרג. כשאמיתי התגייס, במארס 24', היא הייתה כבר עמוק בשירות המילואים וניצלה כל הזדמנות לבקר בבסיסים שבהם שהה ולהרעיף פינוקים ושפצורים. "הוא חיכה והיה גאה לה' תגייס לצבא. כמי שגדל בצפון, הוא הרגיש שהולך להגן על הבית". אחרי נפילתו לא הייתה לה התלבטות אם להמשיך בצבא. "מאז שאמיתי נפל אני מסתכלת לכאן ועכשיו. אם תינתן לי האפשרות להישאר ולהמשיך לבנות את פיקוד צפון, אעשה את זה. אני לא רואה את עצמי עושה משהו אחר. החיילים הכי חשובים בשבילי, כי הם ילדים שבאים לעשות עבודה קרושה וחשובה וצריך מישהו שידאג להם, כמו אמא".

אבל מי דאג לבנה? אני נזכר בהספר שלה בלוויה של אמיתי, "שנה שלמה אני מפזרת מבנים ממוגנים ללוחמים שיישנו בבטחה", היא זעקה בדמעות, "אבל רווקא אתה לא היית מוגן!" מהתחקיר הראשוני שביצע חיל האוויר, ופורסם בסמיכות לאירוע, עולה כי הכטב"ם טס כחצי שעה בשמי הארץ עד שפגע במרכז חדר האוכל בבסיס הטירונים. ארבעה חיילים נהרגו - סמל אמיתי אלון ז"ל, סמל עומרי תמרי ז"ל, סמל יוסף הייב ז"ל וסמל יואב אגמון ז"ל. 63 נפצעו, חלקם קשה. חיל האוויר, שניסה פעמיים להפיל את הכטב"ם, סבר בטעות שכלי הטיס התרסק בים מול עכו, כשבפועל הוא המשיך לטוס בגובה נמוך ומעל כבישים בדרכו ליעד הספציפי שנקבע עבורו

"להגיד שלא היה מפחיד לגדול בקריית שמונה כשהיו נפילות? היה. אבל נשארנו. יש לי שריטות, כנראה, אבל אני חושבת שאותי זה עשה לאדם יותר מחוספס, יותר חזק"

93957920-4	02/05/2025	ידיעות אחרונות - המוסף לשבת	עמוד 12	3/3	26.78x35.22
בנימין זאב הרצל - בהקשר לציונות - 80790					

סניקס ובגדי מעצבים

הסניקס שאמיתי אסף מונחים בתוך הקופסאות שלהן, מדים נקיים מקופלים על מרפס מרוגמים ובגדי מעצבים - היה לו טעם טוב - תלויים על קולבים. אפילו בקבוקי האלכוהול שהחבורה הייתה שותה בסופי השבוע עומדים מסודרים האחד ליד השני, כמו הוכחה שעד לפני חצי שנה עשו פה חיים משוגעים. כמה דקות נסיעה מכאן, מסודרת חלקת הקבר שלו בקפדנות רומה, גם צבאית וגם אוהבת. יש משהו כל כך אינטימי בכניסה לחדרים של צעירים שנפלו, שאני מצטופף ומצמצם את עצמי ליד הרלת, לא לרחוק החוצה את הנוכחות שעוד נשארה. אלון מראה לי את כומתת גולני שחברי הצוות שמו במסגרת, לזכרו. בצד הארון מקופלים שני דגלים, דגל ישראל ודגל שעליו תמונת אמיתי והציטוט שאפיין אותו: "סמוך עליי, אני רואג לך".

הדלקת משואה היא אחד מאותות הכבוד הגדולים ביותר שהמדינה מעניקה לאזרחי. אבל בשנים האחרונות גם זה נהיה משהו לריב עליו. איך זה גורם לך להרגיש? "אני לא מסתכלת על עצמי, וכמו שאמרתי - זה לא שלי ולא בשבילי. אני מאוד גאה במדינת ישראל, אני מאוד גאה בצבא, בשביל זה קמתי שלושים שנה כל בוקר בחרוה ובאהבה, בשביל החיילים. זה מה שחשוב לי ובוה אני מאמינה. אני מתעלמת מהרעשים האלה לגמרי. הם אף פעם לא עניינו אותי".

כמו שהצבא הוא הרבה יותר ממקום עבודה עבורך - מה את מרגישה בעקבות כישלון הצבא ב-7 באוקטובר? זה, והתחקירים שמתפרסמים, לא גורמים לך לפקפק במערכת שהקדשת לה את רוב חיך?

"אני לא יודעת מה היה שם. לא קראתי את התחקירים. אני עדיין חלשה מדי נפשית. אבל כאשר צבא זה קשה לי מאוד. לא מסתדר. פה, בפיזור צפון, אני לא חושבת שרבר כזה יכול היה לקרות. הייתי בחמ"לים ויצאתי לסירורים כל החיים שלי. רק תגיע בגדר, וכל הצבא עליך. אני פשוט לא מצליחה להבין מה קרה שם. מי שצריך לברוק, יברוק. "בצפון היו תוכניות רציניות והתייחסנו ברצינות לאיום. זה כמו בחינוך ילדים, לפעמים אתה צריך להציב גבולות ולומר לילד, אם לא תכין שיעורי בית אקח לך את הטלפון. אם הוא לא מכין ואתה לא לוקח לו, וככה שוב ושוב, מה הוא יבין? פיקוד צפון כן ירע לקחת את הטלפון... ירענו לתת מענה".

מענה שכלל פינוי של עשרות אלפי אזרחים לתקופה ארוכה, רבים מהם לא חזרו צפונה. אבל ארץ שלם לא מצליחה להתאושש.

"יש מקומות שהיה צריך לפנות, הייתה תוכנית אופרטיבית ברורה לפינוי אוכלוסייה. אני כתבתי את הנספח הלוגיסטי לתוכנית הזאת. המטרה להרחיק את מי שנמצא בקו האש, ויש מקומות שלא".

יעיר ילדותך, קריית-שמונה? היא לא פונתה כשהיית ילדה.

"להגיד לך שלא היה מפחיד לגדול בקריית-שמונה כשהיו נפילות? היה. אבל נשא רנו. יש לי שריטות, כנראה, אבל אני חושבת שאותי זה עשה לאדם יותר מחוספס, יותר חזק. אולי גם בן אדם יותר טוב, עם תפיסת עולם שהביאה אותי לשירות צבאי ממושך. היום, אני בוודאי שיכולה להבין כל בחירה של אנשים שרואגים לבריאות הנפשית של הילדים. אלא שלי התפנתה, אבא שלי לא. נשאר בקריית-שמונה, מתנדב בחמ"ל. אחותי שעוברת בעירייה גם כן לא התפנתה, והמשיכה לטפל באוכלוסייה

בחזרה לקראת הטקס. "הייתי מעדיפה להישאר אנונימית"

מראש באמצעות מערכת GPS שהותקנה עליו: חדר האוכל. זווית הפגיעה המרויקת איפשרה את החרייה הקטלנית. כלקח מהתקרית הנחה מפקד חיל האוויר, אלוף תומר בר, "להרחיב עוד יותר את השוליים ככל הנוגע להתרעה".

"השר הרזה" שהגיע ללוויה

אנחנו יוצאים אל השטח שבו אמורה לקום פינת הנצחה לאמיתי, על הרכס בצד המזרחי של רמות נפתלי, עם תצפית נהדרת של עמק החולה. "ביום טוב אפשר לראות מפה את החרמון". אמנם ביום האכיר שבו היינו שם ראו בקושי את הכביש למטה, אבל בכל זאת אנחנו עומדים רגע ארוך ודומם אל מול הנוף המטושטש שאמיתי אהב. לפעמים נגמרות המילים.

בנוסף, כותבת המשפחה ספר תורה לזכרו, ומאמצת כיתה במעון לנוער בסיכון בקריית-אטא. "אני אלווה אותם בהכנה לצבא", אומרת אלון. "שם הם יכולים לקבל הזדמנות שווה". חוץ מזה כוללת ההנצחה לאמיתי שלל יוזמות של חברים, כמותן מלאה הארץ מאז המלחמה. "אנחנו עוד לא הבנו בכלל מה קורה איתנו", מספרת אלון אחרת, "וכבר היו פאצ'ים ודגלים ומדבקות ויין ומה לא. אנשים רצו להזכיר אותו, שלא יישכח. להנצחה של אמיתי יש חיים משל עצמה".

הסיפור מכיל עוד רובד של קושי. כשפרצה המלחמה פונה המושב לבית מלון בט"בריה עם כל יישובי רכס רמים. "אני כמעט לא באתי", היא אומרת, "הייתי מגיעה ביום שישי, ובשבת בבוקר כבר נעלמת. לא היה נוה. כולם בחרו אחד, אוכלים יחד עם עשרות אנשים. דינמיקה קשה. אין פרטיות". משם עברה המשפחה למשמר הירדן, אבל כולם כבר רצו הביתה. אחרי כמעט שנה מחוץ לבית, ובחלף של הילדים, ובמיוחד אמיתי שהתגייס במאוס 24, שרצו מאוד לחזור, נפלה ההחלטה. אמיתי נהרג לפני שהספיקו לחזור.

לאבר ילד בלי בית לחזור אליו היה אתגר אחד יותר מדי. אחרי השבעה חזרה המשפחה הביתה, לרמות נפתלי. "להתמודד עם המוות של אמיתי ועם השבעה כשאת מחוץ לבית, זה היה נוראי. רק רצינו להתכנס ככאב שלנו, בתוך עצמנו, עם הילדים. אבל שנינו ממשפחות גדולות והגיעו אלפי אנשים. רק בתום השבעה יכולנו לשתוק יחד".

היא מראה לי תמונות עם בני גנץ, גבי אשכנזי ועוד גנרלים שבאו לנחם, מתוך היכרות איתה ועם המשפחה שכל בניה ובנותיה שירתו בצבא. באו גם פוליטיקאים? אני שואל. "אני לא מבינה בפוליטיקה, לא יודעת פוליטיקה ואין לי דעה פוליטית, זה לא עניין אותי אף פעם, יש גם כאלה", היא אומרת. "אני לא פותחת טלוויזיה ולא עוקבת אחרי החדשות. אבל הגיע איזה שר לדעתי. הוא היה רזה. אני לא מכירה את הממשלה בכלל. את הזמן הפנוי שלי אני משקיעה במשפחה".

היא מעדיפה לדבר על חברי הצוות של אמיתי, הם - החיילים הפשוטים - קבוצת הייחוס שלה, כאם וכאשת לוגיסטיקה. להם היא רואגת. "החוסר של אמיתי היה עצום. חודש אחרי, כשהצוות שלו בא לאזכרה ומילא את הבית, הרגשתי שהוא בא איתם. כשהם פה, והם ממשיכים לבוא, אני מרגישה שהוא איתם".

היא מספרת על אמיתי, לב החבורה. שלושים שנה בצבא לא ניכרות בדיבורה הרך והשקט. אנחנו יושבים בסלון הבית, מוחים רמעות ויורדים על גליל נייר טואלט. לצד ווארה היא עונדת את הדיסקית של בנה, לצד שרשרת שריוקונו מטבע עליה. על שריוול המדים שלה פאץ' עם תמונתו. תמונות שלו, ילד יפה עם חיך מקסים ועיניים טובות, ממלאות את הבית, אבל יש גם פוסטר של בן-גוריון ובוכות של הרצל ומייסדי המדינה. "רק ציונות", היא אומרת, "אין פה משהו אחר שמחבר אותנו. אלה הראשונים שבאמת חלמו את החלום הציוני, שלא נשכח למה אנחנו פה. זו המהות שלנו, ככה חינוכנו את ילדינו".

אנחנו יורדים לקומה התחתונה, הממלכה של אמיתי. סלון, חדר שינה, גישה נפרדת, לא פלא שזה היה הלב הפועם של החבורה. חדר השינה מסודר למשעי, כראוי לבן של אשת צבא.

"מגיל קטן", אומרת אלון אחרת, "ועד לגיל של 'אמא, די', הייתי לוקחת את אמיתי איתי לצבא. כל שבת שלישיית שהייתי סוגרת, סגר איתי. שבתות ברמת הגולן, בניינות, איפה לא? כולל הקפצות והכל. גם אוריה והרם היו מגיעים כתינוקות. אם הייתה הקפצה, הייתי אומרת לרב, 'רבנו, אתה שומר על הילדים, ויוצאת להקפצה'".

"אני יודעת שברגעים האחרונים שלו, אמיתי היה מאושר. דיברנו בטלפון עד השעה 19:12. נפרדנו ב'אוהבת אותך', 'אוהב אותך'. בשעה 19:14 זה קרה"

"בית של 18 ילדים זה הרבה לוגיסטיקה. כבר מילדות הבנתי שאני אוהבת את התחום ואוהבת לטפל באנשים. לאנשי הלוגיסטיקה אכפת מהחיילים מעל הכל"

בהלוויית בנה. "הוא חסר לי ואין נחמה. זה לא פייר"

שנשארה. אפשר היה לחיות במהלך המלחמה בעיר.

"החברה הישראלית היא סיפור מורכב", אומרת אלון. "אנחנו חיים תחת איום קיומי. רק מי שגדל כמו שאנחנו גדלנו, על הגבול, ובטח מישו או משהי כמוני שהייתה 30 שנה בצבא, מבין שזה לא מס שפתיים וזו לא בריחה. הייתי בפיזור צפון כשסגרנו את המנהרות בגבול לבנון לפני כמה שנים. שאלתי את עצמי אלף פעמים מה אני רואה: את הרצון להשמיר אותנו בכל מחיר. את השנאה. אני אדם אופטימי, גם אחרי שזה הגיע עד הרלת שלי. אבל אנחנו בבעיה, והיא לא תיפתר. תראה מה קרה לנו ב-7 באוקטובר. וכן, הפעם זה הגיע עד הרלת שלי".

כמו ששירתה כל כך הרבה שנים ואף שכלה בן, מה דעתך בסוגיית גיוס החרדים? "אני מסתכלת על חצי הכוס המלאה ועושה את שלי: מתעסקת בעידוד לגיוס, מעביירה מסר לחברה, לבנות ובני הנוער, מתארת את היתרונות. אני לא עוסקת בחצי הכוס הריקה. יש מי שזה התפקיד שלו. התפקיד שלי זה לעשות טוב למען הילדים שלי, המשפחה, המדינה, הצבא".

אנחנו יוצאים מבית העלמין, נוטלים ידיים בברזייה הקטנה. "כסוף יהיה טוב פה במדינה", היא אומרת. אם יהיה פה טוב, אני חושב לעצמי, זה גם בזכות אנשים כמו חגית ואיציק אלון. ■